

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

27 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judcătorii – Constantin Alerguș, Nadejda Toma, Anatolie Țurcan, Elena Cobzac,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatului Torică Sergiu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 12 iunie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Torică Sergiu XXXXX,

născut la xxxx, originar și domiciliat în r-nul Xxxx, s. Xxxx, str. Xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 05 august 2016 – până la data de 12 iunie 2017 (instanța de fond);*
- 2. de la 14 iulie 2017 – până la 20 septembrie 2017 (instanța de apel);*
- 3. de la 29 noiembrie 2017 – până la 27 februarie 2018 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹⁾ Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 12 iunie 2017, Torică Sergiu a fost condamnat în baza art. 190 alin.(2) lit.c) Cod penal la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții administrative pe un termen de 2 ani.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 05 februarie 2015, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții administrative pe un termen de 2 ani.

S-a dispus încasarea din contul lui Torică S. în beneficiul lui Xxxx prejudiciul material în sumă de Xxxx lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de xxxx lei, iar în partea încasării prejudiciului moral, acțiunea civilă a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Torică Sergiu, la data de 16 ianuarie 2016, aflându-se în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrîn, 5/3, având intenția de a dobândi ilicit bunurile altei persoane, prin înșelăciune, sub pretextul folosinței temporare a automobilului de model „Xxxx” cu n/î Xxxx, care aparținea părții vătămate Bunescu V., a obținut de la ultimul procura notarială care-i permitea folosința bunului, precum și alte drepturi.

Ulterior, profitând de încrederea acordată, la data de 04 februarie 2016, Torică S., a înstrăinat automobilul lui Caciula Ilie, în rezultatul căruia a cauzat părții vătămate Bunescu V. o daună materială în proporții considerabile în sumă totală de xxxx lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Pavalatii A. în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului avocatul a indicat că instanța de judecată eronat a reținut că inculpatul a atentat la posesia automobilului părții vătămate, or, în ședința de judecată s-a stabilit că partea vătămată posedă automobilul dat și prin înțelegere cu inculpatul, l-a transmis ultimului pentru a se folosi în schimbul unei plăți zilnice de xxxx lei, iar Torică S. l-a însușit și ulterior l-a înstrăinat.

La fel, avocatul a menționat că instanța a mai reținut că a fost stabilit elementul înșelăciunii prin dezinformare, or, pentru a evita încălcarea prevederilor legale și eventualele sancțiuni, pentru a se putea folosi și în continuare de automobil, inculpatul putea să-și realizeze acest fapt și prin alte acte juridice – un act de comodat, ceea ce nu s-a efectuat, însă a fost întocmită procura în care s-a indicat dreptul de dispoziție, care poate să fie realizat numai în cazul în care persoana este proprietar.

Nu este de acord cu faptul că instanța de fond a admis acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, indicând că la materialele cauzei nu este nici o probă care să confirme faptul că victima și inculpatul au avut o înțelegere de folosință cu achitarea sumei zilnice de xxxx lei. Precum nici nu există vre-o

probă că inculpatul avea doar dreptul de folosință și nu avea dreptul de a înstrăina automobilul, mai mult că victima în ședința de judecată a declarat că conștient l-a împuternicit pe inculpat cu drepturile indicate în procură și că a făcut cunoștință cu textul ei.

Astfel, este stranie situația că partea vătămată s-a adresat la poliție peste aproximativ 5 zile de la momentul ce nu avea legătură cu inculpatul, dar la notar nu a fost pentru a anula procura.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2017, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat.

5. Instanța de apel a statuat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor din dosar, a apreciat probele cauzei din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a lui Torică S. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(2) lit. c) Cod penal.

Totodată, instanța a menționat că deși inculpatul, nu a fost audiat în cadrul cercetării judecătorești cu privire la fapta de care a fost învinuit, pe motiv că s-a sustras de la prezentarea în instanță, vinovăția acestuia se confirmă prin următoarele probe, și anume: declarațiile părții vătămate Xxxx, declarațiile martorului Caciula I., procura nr. 291 din 15.01.2016.

La fel, s-a reținut că, datorită unei înțelegeri între partea vătămată, Bunescu V. și inculpat, la solicitarea ultimului de a-i oferi automobilul de model „Xxxx” cu n/î Xxxx, pentru necesități de serviciu, la ce dânsul și-a asumat obligația de achitare a sumei de xxxx lei zilnic părții vătămate.

Astfel, potrivit certificatului de înmatriculare nr.157004353, din 01.08.2015, automobilul nominalizat mai sus, a constituit dreptul de proprietate al părții vătămate Xxxx, ca în urma înțelegerii cu inculpatul, și-a dat acordul de închiriere a automobilului de către inculpat.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art.190 Cod penal este constituită, prin: 1) fapta prejudiciabilă alcătuită din două acțiuni (inacțiuni): a) acțiunea principală, care constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, adică sustragerea lor; b) acțiunea sau inacțiunea adiacentă, care constă, în mod alternativ, în înșelăciune sau în abuz de încredere; 2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Prin înșelăciune se înțelege dezinformarea conștientă a victimei, care

constă în prezentarea vădit falsă a realității (înșelăciunea activă) sau în trecerea sub tăcere a realității, când sunt ascunse faptele și circumstanțele care trebuie comunicate în cazul săvârșirii cu bună-credință și în conformitate cu legea a tranzacției patrimoniale (înșelăciunea pasivă). La fel, modalitățile înșelăciunii sunt: înșelăciunea verbală; înșelăciunea în formă scrisă; înșelăciunea sub forma unor acțiuni concludente (purtarea uniforme de către persoana care nu are acest drept; simularea unei maladii pentru a obține actul ce confirmă dreptul făptuitorului de a primi foloase materiale; folosirea unor acte sustrase sau găsite.

În speță, inculpatul de la bun început a pus la cale și a organizat acțiunile sale, pentru a obține automobilului de model Xxxx, cu n/î Xxxx, care s-a manifestat prin faptul că din start, inculpatul a achitat suma de câte Xxxx de lei zilnic părții vătămate, fapt confirmat de către victimă.

Însă, ulterior, dorind să-și realizeze pe deplin acțiunile infracționale, inculpatul, sub pretextul că este oprit de poliție și riscă să fie sancționat, l-a convins pe victimă să întocmească procură pe numele său, împuternicindu-l cu dreptul de dispoziție asupra automobilului indicat mai sus.

Astfel, inculpatul cunoscând că nu este în drept să realizeze și nemijlocit să înstrăineze automobilul de model, a acționat în mod direct, realizându-și intenția, care a fost pusă de la început, adică în momentul în care a încheiat cu partea vătămată tranzacția verbală privind transmiterea către inculpat a automobilului pentru folosință temporară.

Prin urmare, latura subiectivă a infracțiunii nominalizate se manifestă, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. La calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

În cazul dat și-a găsit pe deplină confirmare scopul de cupiditate al inculpatului, având în vedere faptul că doar în urma faptului că dânsul l-a convins pe pătimit să îi întocmească o procură, acesta și-a realizat scopul de cupiditate și anume însușirea automobilului transmis în folosință temporară.

Din declarațiile martorului Caciula I. rezultă că el a fost telefonat de către inculpat, care i-a propus să cumpere un automobil de model „Xxxx”,

atunci a văzut automobilul și l-a procurat la prețul de 500 euro. Astfel, inculpatul având potrivit procurii nr.291 din 15.01.2016, din numele lui Xxxx, dreptul de înstrăinare a automobilului, dar nu și acordul, a vândut automobilul la un preț cu mult mai redus decât prețul de piață al acestui automobil.

Instanța de apel a respins ca fiind nefondate argumentele apelantului precum că instanța de fond eronat a reținut că inculpatul Torică S., a atentat la posesia automobilului părții vătămate, de vreme ce însuși partea vătămată a susținut că a transmis inculpatului automobilul în posesie temporară, dar nicidecum nu i l-a vândut, și cu atât mai mult nu și-a dat acordul la înstrăinarea acestui automobil.

A fost apreciat critic și temeiul apărătorului că instanța de fond a mai reținut că a fost stabilit elementul înșelăciunii prin dezinformare, or, pentru a evita încălcarea prevederilor legale și eventualelor sancțiuni, pentru a se putea folosi și în continuare de automobil, inculpatul putea să-și realizeze acest fapt și prin alte acte juridice – un act de comodat, ceea ce nu s-a realizat, ci a fost întocmită procură în care s-a indicat dreptul de dispoziție, care poate să fie realizat numai în cazul în care persoana este proprietar.

La fel, instanța a respins argumentul invocat că nu există nici-o probă că inculpatul avea doar dreptul de folosință și nu avea dreptul de a înstrăina automobilul dat, mai mult ca atât că partea vătămată în ședința de judecată a declarat că conștient l-a împuternicit pe inculpat cu drepturile menționate în procură și că a făcut cunoștință cu textul ei, în primul rând este de reținut că partea vătămată, Xxxx, a confirmat în ședința de judecată că a transmis inculpatului automobilul de model „Xxxx” cu n/î Xxxx, la solicitarea ultimului în folosință, la prețul de câte xxxx de lei pentru fiecare zi, iar procura a fost întocmită la solicitarea inculpatului, sub pretextul că este oprit și sancționat de către poliție.

Totodată, s-a menționat că inculpatul fiind audiat în cadrul urmăririi penale, a declarat că vina o recunoaște integral, astfel instanța a constatat că Torică S. de fapt, a recunoscut faptele indicate în ordonanța de punere sub învinuire, fapt ce exclude careva dubii sau neclarități.

Cât privește motivul indicat de apelant că nu este clar situația că partea vătămată s-a adresat la poliție peste aproximativ 5 zile de la ruperea legăturii cu inculpatul, dar la notar nu a fost pentru a anula procura până la moment,

sau, victima a indicat că s-a adresat la poliție după ce a văzut că inculpatul nu îi răspunde la apelurile telefonice, iar ca urmare a adresării sale la poliție, a fost sunat de către inculpat, întâlnindu-se.

Referitor la argumentul precum că învinuirea adusă lui Torică S. nu este probată, instanța a considerat-o neîntemeiată, reținând în acest sens, că ordonanța de învinuire și rechizitoriu, corespund prevederilor art. 281, 296 CPP, mai mult că la etapa urmăririi penale, potrivit procesului-verbal de audiere în calitate de bănuțit a declarat că – bănuțiala ce i se aduce îi este clară, recunoscând integral vina.

La fel, instanța a conchis că este corectă soluția instanței de fond și în latura acțiunii civile, potrivit căreia s-a dispus încasarea de la inculpat în beneficiul lui Bunescu V. prejudiciul material în sumă de xxxx lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de xxxx lei.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatului, care invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.8) CPP, solicită casarea acestora și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În argumentarea recursului a indicat că instanțele judecătorești au examinat cauza superficial, bazându-și soluția pe recunoașterea de către Torică S. a vinovăției, în cadrul audierii acestuia în calitate de învinuit, unde nu a depus declarații.

La fel a menționat că la audierea în calitate de bănuțit Torică S. era în libertate, iar în calitate de învinuit era deja reținut. De unde rezultă, că pentru a fi eliberat a recunoscut vina, fapt ce a avut loc. Astfel, pe marginea învinuirii aduse nu a depus declarații, iar recunoașterea fiind una formală. Prin urmare, această recunoaștere nu poate fi pusă la baza condamnării lui Torică S., deoarece nu este bazată pe declarații, inclusiv și nu este confirmată prin alte probe.

Totodată, nu este de acord cu faptul că instanța a reținut ca element constitutiv al infracțiunii, asumarea obligației inculpatului de a achita zilnic părții vătămate suma de xxxx lei, ori în acest sens nu este nici o probă.

În combaterea celor indicate sunt depozițiile victimei depuse la faza urmăririi penale unde acesta nu menționează nimic despre suma de xxxx200 lei, precum și declară că nu a avut nici o înțelegere de răscumpărare.

Mai mult, victima putea întocmi un contract de comodat care îi oferea

inculpatului dreptul de folosință, dar nu și alte drepturi.

Eronat instanța a reținut că Torică S. fiind audiat în calitate de bănuit a recunoscut vina, sau din materialele cauzei rezultă că ultimul vina nu o recunoaște.

Nu este de acord cu soluția instanței nici în latura civilă, menționând că nu este nici o probă referitor la mărimea prejudiciului, fiind făcută doar referirea de piață a automobilului, ceea ce nu este suficient.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de avocat în numele inculpatului, solicitând respingerea recursului, ca inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, invocând că recurentul nu este de acord cu modalitatea de apreciere a probelor, iar motivele date nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin.(1) CPP. Astfel, temeiurile pe care s-a bazat recurentul nu persistă în cauză, iar decizia instanței de apel cuprinde toate motivele expuse în apel, astfel aceasta corespunde prevederilor procedurale.

7.1. Referință a fost depusă și de avocatul Baghici L. în numele părții vătămate, care a solicitat respingerea acestuia pe motiv că recursul declarat de avocat în numele inculpatului nu întrunește condițiile prevăzute de art. 427 CPP.

8. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Conform art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.

Drept temei pentru declararea recursului ordinar, avocatul în numele inculpatului a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, din care rezultă că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul *când nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Instanța de recurs, menționează că temeiul invocat de recurent – *„nu sunt întrunite elementele infracțiunii”* este prezent atunci, când instanța ce a

judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective.

Raportând norma dată la situația în cauză, Colegiul conchide că acest temei nu și-a găsit confirmare, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de avocat.

Instanța de apel, examinând apelul avocatului în numele inculpatului Torică S., a supus unei cercetări suplimentare și minuțioase toate probele administrate la dosar, a verificat și cercetat actele cauzei, care, fiind coroborate cu înscrisurile anexate la dosar și cu celelalte probe, au permis instanței de apel de a conchide că vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, este dovedită.

Fiind în prezența împrejurărilor, conform cărora probele administrate la dosar și anume: - *declarațiile părții vătămate Xxxx*, din care rezultă că la sfârșitul an. 2015, a făcut cunoștință cu Torică S. prin intermediul unui cunoscut. Astfel, inculpatul l-a telefonat, s-au întâlnit și au convenit între ei, ca victima să-i ofere automobilul său pentru necesitățile de serviciu, la ce Torică S. și-a asumat obligațiile de achitare zilnică a sumei de xxxx lei. Prin urmare, el i-a transmis inculpatului automobilul de model „Xxxx”, cu n/î Xxxx și pașaportul tehnic. Pe parcursul perioadei de 2 luni, inculpatul zilnic îi transmitea suma conform înțelegerii avute. Într-o zi, Torică S. l-a telefonat, comunicându-i că a fost stopat de către colaboratorii de poliție, iar pentru a evita asemenea situații pe viitor este necesar de a perfecta o procură. Astfel, s-au adresat la notar, unde a fost întocmită o asemenea procură pe numele inculpatului. Notarul i-a explicat că în procură nu poate fi indicat doar dreptul de a conduce automobilul și că în acest act s-a indicat și dreptul de dispoziție asupra autovehiculului. Inculpatul nu i-a achitat careva sume de bani pentru automobil. După perfectarea procurii, inculpatul i-a mai achitat bani. În februarie 2016, l-a telefonat pe Torică S., însă acesta nu mai răspundea, din care considerente s-a adresat la organele de poliție. Ulterior, s-a întâlnit cu inculpatul care l-a anunțat că a înstrăinat automobilul. Apoi, s-a întâlnit cu cumpărătorul care i-a spus că a procurat automobilul de la inculpat la prețul de 500 euro, iar ulterior l-a vândut la prețul de 1200 euro. Inculpatul i-a promis că îi va achita prețul automobilului de 1800 euro, care este acel preț cu

care îl expuse la vânzare. *Între el și inculpat nu a fost nici o înțelegere ca ultimul să-i vândă automobilul, iar la momentul când a fost întocmită procura nu i-a acordat dreptul de înstrăinare. Contract de comodat nu a perfectat pe numele lui Torică S., deoarece nu cunoștea, precum și nu credea că inculpatul va vinde automobilul. Cu inculpatul a fost înțelegerea doar de a-i acorda automobilul în folosință pentru ca să-i achite zilnic suma de 200 lei; - declarațiile martorului Caciula I., care a explicat că nici pe inculpat, cât și pe partea vătămată nu-i cunoaște. Aproximativ un an în urmă, toamna, se afla pe str. Muncești, mun. Chișinău, așteptând o persoană, acolo se afla și inculpatul, care aștepta aceeași persoană. Între timp, au început să discute, iar inculpatul i-a spus că are nevoie de discuri pentru automobil cu diametrul de 14 cm. El deținea astfel de discuri și i-a propus lui Torică S. Peste câteva zile, inculpatul a venit și le-a procurat. Ulterior, acesta l-a telefonat și i-a propus să cumpere un automobil de model „Xxxx”. A văzut automobilul și l-a procurat la prețul de 500 euro. Inculpatul, deținea procură pe automobil. Apoi, l-a expus pe internet la vânzare la prețul de 1180 euro, iar peste o zi l-a vândut în bază de procură, iar cumpărătorul l-a înregistrat pe numele lui; - procura nr. 291 din 15.01.2016, din numele lui Bunescu V. pe numele lui Torică S.*

Astfel, Colegiul penal consideră că aceste constatări au permis instanței de apel să conchidă asupra legalității și temeiniciei concluziei primei instanțe, corect fiind menținută sentința, prin care Torică S. a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Argumentele recurentului, precum că probele administrate au fost apreciate incorect și unilateral, în opinia Colegiului, sunt neîntemeiate. Instanțele ierarhic inferioare, reieșind din prevederile art. 101 Cod de procedură penală, au dat o apreciere corectă declarațiilor părții vătămate Bunescu V., a martorilor, precum și celorlalte probe, care au fost analizate în ansamblu, în mod obiectiv.

Totodată, instanța de recurs menționează că în acțiunile ce i se incriminează lui Torică S., se regăsesc elementele laturii obiective a componenței de infracțiune prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și anume escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Astfel, *obiectul juridic special* al infracțiunii de escrocherie are un caracter complex.

Obiectul juridic principal al escrocheriei îl formează relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar *obiectul juridic secundar* al infracțiunii îl constituie relațiile sociale cu privire la libertatea manifestării de voință și minimumul necesar de încredere.

În ipoteza infracțiunii de escrocherie, nu se întrevede un alt procedeu de evitare a comportării necorecte, decât atenția și prudența persoanelor care trebuie să se bizuie pe acel minim de încredere acordat altuia, dar și să respecte libertatea manifestării de voință din partea altuia. Anume libertatea manifestării de voință, alături de minimumul necesar de încredere, sunt indispensabile pentru formarea și desfășurarea relațiilor sociale cu privire la patrimoniu.

Reținând cele indicate, legiuitorul incriminează în art. 190 Cod penal, fapta de escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane nu prin violență, sau pe ascuns, *dar anume prin înșelăciune sau abuz de încredere*.

Obiectul material al escrocheriei este format din bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor.

Astfel, anume acest element constitutiv al infracțiunii, în speță este realizat prin înțelegerea între Xxxx și inculpat, anume la solicitarea ultimului de a-i oferi automobilul de model „Xxxx”, cu n/î Xxxx, pentru necesități de serviciu, iar Torică S. asumându-și obligația de achitare zilnică a sumei de 200 lei părții vătămate.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 190 Cod penal, se exprimă prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Prin înșelăciune se înțelege dezinformarea conștientă a victimei, care constă în prezentarea vădit falsă a realității sau în trecerea sub tăcere a realității, când sunt ascunse faptele și circumstanțele care trebuie comunicate în cazul săvârșirii cu bună-credință și în conformitate cu legea a tranzacției patrimoniale.

Totodată, modalitățile înșelăciunii sunt: înșelăciunea verbală; înșelăciunea în formă scrisă; înșelăciunea sub forma unor acțiuni concludente (purtarea uniforme de către persoana care nu are acest drept; simularea unei maladii pentru a obține actul ce confirmă dreptul făptuitorului de a primi foloase material; folosirea unor acte sustrase sau găsite etc.).

Prin urmare, Colegiul penal conchide că instanța de apel corect a reținut faptul că inculpatul de la bun început a pus la cale și a organizat acțiunile sale, în vederea obținerii automobilului de model „Xxxx”, cu n/î Xxxx, care s-au manifestat prin faptul că de la bun început Torică S. a achitat suma de câte 200 de lei zilnic părții vătămate, fapt confirmat atât de către inculpat în cadrul urmăririi penale, cât și de către victimă.

Ulterior, inculpatul dorind realizarea acțiunilor infracționale, sub pretextul că este oprit de poliție, riscând să fie sancționat, a convins partea vătămată, să întocmească procura pe numele său, conform căreia îl împuternicește cu dreptul de dispoziție asupra automobilului de model „Xxxx” cu n/î Xxxx.

Mai mult ca atât, inculpatul cunoscând că nu este în drept de a realiza, precum și nemijlocit să înstrăineze automobilul victimei, acționează direct și realizează intenția pe care și-a pus-o de la bun început în momentul în care a încheiat cu Xxxx tranzacția verbală referitor la transmiterea către inculpat a automobilului pentru folosință temporară.

Totodată, în acest sens fiind menționate că în ipoteza abuzului de încredere, făptuitorul *exploatează raporturile de încredere care s-au stabilit între el și victimă*. De regulă, raporturile de încredere decurg din încheierea unor convenții de drept civil (mandat, depozit, asigurare etc.) sau din alte fapte juridice. În alte cazuri, aceste raporturi se crează pe atitudinea de colegialitate, prietenie, afecțiune între făptuitor și victimă, atitudine, care de multe ori, este artificial creată și susținută, timp îndelungat, prin eforturile făptuitorului.

Latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie se manifestă, prin vinovăție sub formă de intenție directă.

La calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

În speță, inculpatul de la bun început a avut intenția de a însuși automobilul victimei care i-a fost transmis în folosință, precum și scopul de cupiditate, prin faptul că a convins victima să-i întocmească o procură.

La fel, Colegiul penal reține că instanța de apel corect a respins ca nefondate argumentele avocatului precum că eronat s-a conchis că Torică S. a atentat la posesia automobilului părții vătămate, or însăși victima a relatat că

a transmis inculpatului automobilul ce-i aparținea cu drept de proprietate doar în posesie temporară, dar nu i l-a vândut, mai mult că nu și-a dat acordul la înstrăinarea automobilului de model „Xxxx” cu n/î Xxxx.

Cât privește argumentul avocatului precum că la materialele cauzei nu este nici o probă care ar confirma că partea vătămată și inculpatul Torică S. au avut o înțelegere de folosință cu achitarea sumei zilnice de 200 lei, precum și că înțelegerea dată a fost stabilită de către părți încă de la bun început, Colegiul reține că cele nominalizate, sunt confirmate prin declarațiile victimei și inculpatului care a dat depoziții în cadrul urmăririi penale, care au relatat că Xxxx a transmis automobilul inculpatului doar cu scopul de folosință temporară, dar nicidecum înstrăinarea acestuia de către inculpat.

Referitor la motivul indicat precum că nu există nici o probă că inculpatul avea doar dreptul de folosință, dar nu avea dreptul de a înstrăina automobilul dat, precum și faptul că victima a relatat că conștient l-a împuternicit de inculpat cu drepturile indicate în procură și că a făcut cunoștință cu conținutul textului procurii, instanța ține să menționeze următoarele.

În acest sens, instanța de apel corect a conchis că, din declarațiile părții vătămate rezultă că el a transmis inculpatului automobilul său, la solicitarea acestuia în folosință temporară, la prețul de câte 200 lei pentru fiecare zi, iar procura tot a fost întocmită la solicitarea inculpatului și anume sub pretextul că este oprit și sancționat de către poliție.

Mai mult, Torică S. fiind audiat în cadrul urmăririi penale a confirmat cele declarate de partea vătămată, recunoscând vina integral, relatând evenimentele petrecute, inclusiv și faptul că, *automobilul i-a fost transmis doar pentru a se folosi, însă în procură era prevăzut și dreptul de a-l înstrăina, ceia ce și a făcut, astfel fiind de acord să restituie victimei automobilul sau contravaloarea acestuia*, prin urmare cele nominalizate de avocat precum că instanța eronat a reținut că inculpatul a recunoscut vina, sunt neîntemeiate și combătute prin procesul-verbal de constatare din 06.02.2016 (f.d.8, vol.I). Astfel, instanța reține că Torică S. personal în procesului-verbal nominalizat a indicat, *„că procesul-verbal este scris din cuvinte lui corect, nu a fost influențat fizic sau psihic, pentru ce și semnează”*. La fel, potrivit procesului-verbal de audiere în calitate de învinuit Torică S. a refuzat să depună declarații, explicând că le va da în instanță, *însă vina o recunoaște integral* (f.d.100-verso, vol.I).

Totodată, în recursul declarat de recurent acesta critică soluția instanței și în latura civilă, menționând că nici o probă nu confirmă mărimea prejudiciului încasat, făcându-se referire doar la prețul de piață a automobilului, însă Colegiul penal conchide că instanțele judecătorești corect au soluționat acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, fapt confirmat prin declarațiile victimei care a relatat că automobilul înstrăinat de inculpat l-a procurat la prețul de 1800 euro, astfel solicitând să fie încasată suma nominalizată și careva temei de a interveni în soluția adoptată instanța nu are.

Ce ține de alegațiile că la materialele cauzei nu au fost prezentate probe concludente care ar demonstra vinovăția lui Torică Sergiu, instanța specifică că chestiunea de apreciere a probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și de apel și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor când instanțele menționate, la aprecierea probelor au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesuale penale, ce a condiționat comiterea unor erori grave de drept, iar dezacordul unei părți cu aprecierea probelor de către instanțe nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

La fel, instanța de recurs remarcă că recursul repetă textul apelului și argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel. Lecturând textul deciziei instanței de apel, se observă că aceasta a oferit răspunsuri la toate motivele apelului declarat, iar decizia contestată cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea acestuia, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul conchide că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise la art.414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, iar temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul Pavalatii A. în numele inculpatului Torică S. nu există și, potrivit legii, se impune respingerea lui ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatului Torică Sergiu, împotriva decizia Colegiului

penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Torică Sergiu*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 martie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Nadejda Toma

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac